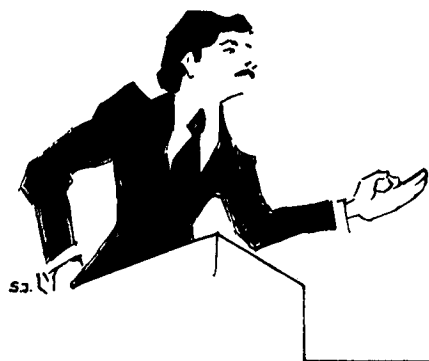

un esbós de política municipal

josep colomé

El pas d'un sistema autoritari a un altre de tipus democràtic comporta ara i aquí una sèrie de consideracions i d'elements nous i canviants. Un dels més interessants, i que sens dubte condicionarà fortament el caràcter i la formació del nou Estat democràtic, és l'anomenada "questió municipal".

Com i a on es projecten les mobilitzacions reivindicatives urbanes? Quin paper han de jugar les diferents formacions polítiques en el procés en curs? De quina manera el moviment ciutadà incideix en la configuració d'un Estat democràtic? En quina situació política global està inserida la questió municipal? Són, en tot cas, alguns dels molts interrogants que avui cal formular per tal d'abordar, de manera coherent, la concreció necessària d'una alternativa democràtica municipal.

El moviment ciutadà, mitjançant la formulació de reivindicacions de caràcter urbà, aspira a la democratització plena de

la vida municipal. Això el situa, doncs, en el marc del moviment popular per la democràcia. No obstant això, les reivindicacions que formula, comporten també l'aplicació d'una sèrie de transformacions socio-econòmiques que el situen més enllà: El situen en una perspectiva socialista.

La via democràtica al socialisme representa un procés en el qual les forces polítiques i socials més avançades imposen l'hegemonia en els diferents nivells de l'estructura social. Aquest procés significa que, abans fins i tot que una formació política de caire socialista apliqui des del Govern una sèrie de transformacions conseqüents amb el seu caràcter, la societat hagi desenvolupat ja en el seu si "elements de socialisme" en tots, o gairebé tots els aspectes i nivells del seu funcionament. Això, en la gestió municipal, voldrà dir, en un futur democràtic, posar en pràctica una sèrie de solucions de tipus socialista que vénen exigides pel grau de maduració de la societat en què vivim. El

resultat d'aquest procés serà, en tot cas, la negació del socialisme "estatista", i permetrà l'edificació d'un tipus de socialisme democràtic i descentralitzat.

El pas cap a la democràcia ens situa avui en un context fluid i complex, que, en l'aspecte municipal, determina la manera d'actuar dels diferents partits polítics. La manca de llibertats, el no reconeixement de la projecció municipal que en circumstàncies democràtiques tenen les diverses formacions polítiques, ha portat a una situació caracteritzada, entre altres coses, per la inexistència de **programes de govern municipals** propis per a cada opció política. Han pogut existir propostes de tipus general representatives de les diferents opcions polítiques, però les condicions polítiques no han admès la possibilitat de desenvolupar-les, de concretar-les, d'eleva-les en definitiva a la categoria de programa de govern municipal concret. Donar aquest pas exigeix el restabliment de les llibertats polítiques glo-

bals i municipals. No obstant, la situació actual demana ja a les diferents opcions polítiques l'elaboració de programes municipals concrets: El pas imminent a la democràcia voldrà dir la presentació clara d'objectius concrets de govern a una col·lectivitat.

Existeixen, no obstant això, programes reivindicatius corresponents a moviments socials que els han elaborat i els han adoptat com a seus. Aquests moviments socials, de caire urbà, han pres formes organitzatives concretes i avui apareixen, no solament com a importants dinamitzadors del procés de canvi, sinó que es projecten en una societat democràtica com un dels components bàsics per tal d'aconseguir l'articulació de la democràcia de base i la democràcia representativa.

Aquests moviments urbans, nascuts moltes vegades a l'entorn de problemes concrets o de reivindicacions espontànies, en una organització democràtica municipal necessiten d'un ple reconeixement de la seva pròpia entitat i de les funcions socials, d'equipament, etc., que són capaços de realitzar, al mateix temps que cal que disposin de canals suficients de control i de fiscalització sobre la gestió municipal. Això només és possible aconseguir-ho en el marc d'una plena descentralització i representativitat de la vida municipal. D'aquesta manera, la conjunció entre la democràcia de base i la democràcia representativa serà realment efectiva i àmplia, i farà possible la participació i el control popular en la construcció d'una ciutat més igualitària.

Sens dubte ens trobem davant d'un problema, no tant administratiu o tècnic, com davant d'un veritable problema polític que inclou les característiques que ha de tenir la futura organització democràtica municipal: una autonomia que permeti que les funcions es puguin complir al nivell corresponent i una descentralització que ofereixi la possibilitat d'una major participació democràtica de tots els ciutadans, i el caràcter electiu i representatiu i revocable del consistori municipal, basat no en el sistema corporatiu, sinó en el protagonisme electoral dels partits o coalicions polítiques.

el jazz, una expressió musical

joan pàmies

La música més bonica que mai ha existit

(Igor Stravinski)

El Jazz subjuga, atreu, encisa i converteix el cos en quelcom que vibra.

(Leopold Stokowski)

S'ha celebrat, els darrers dies de juliol, la primera edició del Festival de Jazz de Sitges, que ha cridat la atenció dels aficionats, els quals s'han pogut delectar amb les exhibicions d'un clàssic com Lionel Hampton, un Sy Oliver, un Cootie Williams (un dels millors trompetes que ha tingut l'orquestra de Duke Ellington), i, també, enutjar amb l'escàndol produït per un decadent i amanerat Ray Charles.

Què és aquest fenomen musical que aconsegueix (esporàdicament, donada l'escassetat de recitals i concerts) provocar uns xivarris tan grans i que s'anomena Jazz?

Possiblement avui ens trobem amb una notable confusió a l'hora d'intentar delimitar i definir què s'entén per música de jazz, dins quines coordenades es mou aquest tipus d'expressió musical i com es podria arribar a fer-ne una definició estètica. El desconeixement és gairebé total.

Estem immersos dins un batibull de música electrònica, de la qual formen part important la improvisació i el ritme accentuat (característiques pròpies del jazz).

Aquesta diem que és la música del nostre temps, la música "explosiva", la música que fa vibrar, la música "rock", que caracteritza la nostra època tecnificada i neurotizant. Realment és cert, però la major part d'aquestes innovacions musicals provenen de l'univers jazzístic, beuen en les fonts de la música negra, de la sovint mistificació d'aquesta, de manera que de no existir el jazz segurament la música actual seria ben diferent.

Què és en essència aquesta música? Quins són els seus orígens? El jazz neix amb l'esclavitud del negre americà. El jazz és en principi el crit d'angoixa i de queixa d'un home oprimat, que, per alleugerir les seves desgràcies, canta individualment i col·lectivament (blues i espirituals). Ens trobem, doncs, en un principi amb una expressió musical de signe vocàlic, a la qual segueix una segona fase de signe coral. Després, quan el negre conegui els instruments del blanc, els emprarà, i posarà al cant el contrapunt instrumental. Però mentre el blanc, dins la seva música de quatre temps, n'accentua el primer i el tercer —fet que dona rigidesa a l'expressió— l'home negre